

CHƯƠNG SÁU

KẾT NGHĨA VỚI THÁI TỬ CHIÊM THÀNH

Những giọt nước mắt nóng hổi của Trường Sơn rơi rớt trên gương mặt tái xanh của vị hoàng-tử làm người ấy hồi tỉnh và khi mở mắt ra thấy vị ân nhân ngồi khóc bên cạnh mình, hoàng-tử Chiêm quá cảm động thều thào nói:

— Ân nhân chớ quá thương tâm vì tôi. Trước khi chết... được trời trăn vãi lời với ân nhân tôi thỏa nguyện lắm rồi... Xin ân nhân đừng bận lòng vì cái chết của tôi... Tôi nhờ ân nhân về triều tìm phụ vương tôi nói rằng: «Người phải đề phòng cha con BỒĐiền làm phản». Nếu ân nhân có thể chuyển mấy lời đó, tôi rất cảm ơn. Kiếp sau xin trả....

Trường Sơn cười nhỏ, ngắt lời:

— Hoàng-tử an tâm! Người bị thương không nặng lắm, chắc không chết đâu! Tuy tôi không làm nghề y, nhưng cũng biết chữa thương. Chỉ độ nửa tuần trăng hoàng-tử sẽ đi đứng được.

— Đầu tôi nhức và trong người khó chịu lắm. Chắc không qua đêm nay... Nhờ ân nhân thương tình nói dùm...

—Vâng! Tôi sẽ theo lời hoàng tử dặn. Xin hoàng-tử an lòng...

Câu sau của chàng có lẽ vị hoàng-tử không nghe, vì người ấy đã nhắm mắt lại. Trường Sơn quan sát nạn nhân, nghe hơi thở đều hòa nên an tâm lắm.

Chàng chạy qua nhà chủ lò rèn nhờ ông ta ra chợ mua thuốc trị thương và thuốc bổ tăng cường sinh lực cho hoàng tử Chiêm.

Người này nghe nói hoàng-tử nước mình thì chạy quỳnh, nhưng thay vì ra tiệm mua thuốc, ông ta chạy vào lều Trường Sơn để xem mặt mũi con vua thế nào? Chừng khi thấy chàng thanh niên trẻ nằm đó ăn mặc thường dân, lại thêm y trang rách toét nhiều chỗ thì có dạ nghi ngờ, đưa mắt nhìn Trường Sơn tỏ ý không tin, không muốn cứu.

Trường Sơn thấy thái độ của ông ta lấy làm buồn cười. Nghĩ bụng: hạng người tầm thường như lão đánh giá trị con người chỉ bề ngoài. Chừng nào vị hoàng-tử lành mạnh, quân lính rần rộ tới đón, chắc lão kinh sợ chết ngất! Bây giờ nhắm ta có nói thế nào, chắc lão cũng không chịu giúp một tay!

Chàng nghĩ thế nên không nói với lão chủ lời nào nữa, chạy phăng ra chợ, mang theo cái ống tre mà chàng cất tiền dành dụm thời gian qua. Chàng vào tiệm thuốc mua mấy lọ thuốc trị thương và hốt vài thang thuốc bổ thì đã mất hết phân nửa tài sản của mình! Tiền hết chàng không tiếc rẻ, chỉ lo số tiền còn lại không đủ chữa trị cho nạn nhân.

Trong lòng ngùi ngùi về thân phận nghèo của mình, chân chàng đặt lên ngưỡng cửa nhà hồi nào không hay?

Hoàng-tử Chiêm vẫn còn nằm thêm thiếp. Chàng lui cui nhóm lửa nấu thuốc, bỗng nhớ tới lợi căn dặn của thái-tử Chiêm khi nãy...

Té ra tên BỒCHẤN bị chàng chém đứt tay là con trai của BỒĐIỀN. Như vậy vô tình chàng đã gây thù oán với họ, còn hy vọng gì nhờ người ấy đem quân giúp cha đánh quân ngoại xâm?

Bấy lâu nay chàng ẩn nhẫn sống với cái nghề bạc bẽo này là cố ý học nói tiếng Chiêm, chờ khi kiếm đủ tiền đủ làm lộ phí sẽ tới kinh thành tìm gặp tướng BỒĐIỀN theo lời căn dặn của cha. Bây giờ việc cầu viện binh nơi tướng BỒĐIỀN kể như phải bỏ!

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu chàng: «Tại sao ta không cầu sự giúp đỡ của Vua Chiêm? Nay ta may mắn cứu vị hoàng-tử khỏi cái chết, ta là ân nhân của người này, tất người này sẽ mang ơn ta nói với vua cha những thỉnh cầu của ta, chắc chắn Chiêm chúa không thể từ chối».

Nồi thuốc sắc xong, chàng rót ra mang vào cho thái-tử Chiêm. Thấy nạn nhân nằm thoi thóp trên giường, lòng chàng xót xa, lại nghĩ: «Ta cứu người vì lòng nhân chớ nào để mưu lợi cho mình? Tại sao ta bỗng có ý nghĩ hèn hạ như vậy?»

Chàng ân hận và tự trách mình có lòng dạ tiểu nhân nên nét mặt buồn thiu. Thái-tử Chiêm tỉnh dậy lần này lại thấy vị ân nhân ngồi một bên với vẻ mặt âm đạm thì nghĩ rằng ân nhân quá lo lắng vì mình, nên ghen ngào nói:

— Ân nhân ơi, tôi với người nào có sợi dây thiêng liêng ràng buộc mà người lo lắng buồn bã vì tôi mãi như thế? Lạy trời cho tôi được bình phục. Tôi nguyện cùng người kết nghĩa anh em để đáp lại cái tình nghĩa sâu nặng của ân nhân.

TrườngSON nghe vị hoàng tử nói mấy lời chí tình, lòng càng hồ thẹn. Chàng đưa thuốc cho người ấy uống và nói bằng giọng ân hận:

— Tôi không xứng đáng với tấm lòng cao đẹp của thái tử đầu. Xin thái tử chớ...

Hoàng-tử Chiêm ngắt lời chàng trong nỗi xúc động nghẹn ngào:

— Tôi còn sống đến giây phút này là nhờ ơn ân nhân. Cái ơn cứu tôi khỏi chết nhục bởi kẻ phản loạn ví như ơn sanh thành của cha mẹ. Cửu Vân này thề nguyện kết nghĩa đệ huynh với ân nhân. Xin chớ chối từ!

Sau câu nói vị hoàng tử nhìn chàng bằng đôi mắt thân thiết. Trường Sơn nghe một vị hoàng-tử mà nói lời khiêm tốn chân tình, lòng cảm động nắm tay chàng ta nói một câu hết sức thành tâm:

— Trường Sơn tôi xin hứa từ đây sẽ hồi đáp tấm chân tình của thái tử một cách xứng đáng hơn.

Hoàng-tử Chiêm nghe Trường Sơn nói thể sung sướng ứa nước mắt:

— Hiện giờ tôi chưa đủ sức tế trời đất để cùng ân nhân kết nghĩa anh em, nhưng tôi cũng mong từ đây chúng ta gọi nhau bằng huynh đệ. Tiểu đệ 18 tuổi, nếu tiểu đệ đoán không lầm thì huynh lớn tuổi hơn?

— Vâng, ngu huynh 22 tuổi.

— Từ đây chúng mình coi nhau như anh em, có phúc đồng hưởng, hoạn nạn đồng chia nhé.

Trường Sơn gật đầu:

— Được! Nhưng trước tiên nghĩa đệ cần nghỉ ngơi, chớ nói nhiều hao tổn tâm sức đó.

Cửu Vân im lặng được một lúc, lại lên tiếng:

— Tiểu đệ nghe giọng nói của huynh y như không phải người bản xứ? Phải chăng...

CửuVân ngậm ngừng không dám nói thêm. TrườngSơn thấy không việc gì phải giấu lai lịch mình, nên thành thật đáp:

— Đúng vậy! Huynh chỉ là người AnNam tị nạn ở đây. Cũng vì bọn côn đồ cướp nước mà phải bỏ quê hương ra đi.

Không đợi CửuVân hỏi thêm, chàng kể rõ quê quán nguồn gốc mẹ cha, cùng thảm cảnh chạy giặc... Mẹ và tổ mẫu chết, đứa em không biết đã chết hay lưu lạc phương nào?

CửuVân nghe câu chuyện của nghĩa huynh với nhiều xúc động, nhưng chỉ một thoáng đổi giọng vui mừng nói:

— Nhìn huynh tiểu đệ biết ngay không thuộc hạng tầm thường. Cái tên của lệnh đường nghe quen lắm! Đường như tiểu đệ có nghe phụ vương nói đến vài lần.

TrườngSơn muốn thuật chuyện khi xưa cha mình đưa quân sang ChiêmThành có giải cứu BỒĐiền khỏi nhà tù của ChéBôngNga. Nhưng chàng kịp nghĩ, hiện nay BỒĐiền cùng CửuVân đã có hiềm khích, tốt hơn chàng đừng nhắc đến chuyện đó. Chàng hỏi:

— Tại sao BỒChấn biết nghĩa đệ ở rừng này mà hãm hại?

— Tiểu đệ rất thích đi săn. Khu rừng nào trong xứ tiểu đệ cũng tới và luôn luôn ăn mặc thường dân đi với hai hầu cận, để mỗi khi đi xa ăn ở dọc đường không sợ đồng bào lưu ý. Hôm đó BỒChấn dò biết tiểu đệ sẽ đến khu rừng vùng này, nên thuê hai tên câu tặc giả làm thợ săn tới khách điếm rủ tiểu đệ đi chung với họ. Tiểu đệ không từ chối, vì thường khi tới vùng nào để săn thú, đệ cũng thường đi chung với thợ săn

địa phương. Vì vậy sáng hôm đó bọn ấy tới rử, tiểu đệ không nghi ngờ chi cả. Đến khi vào rừng, thừa lúc tiểu đệ không đề phòng, cả hai vung đao tấn công tiểu đệ. Tiểu đệ vung kiếm chống đỡ được một lúc, cuối cùng bị bọn chúng bắt trói lại. Chúng nói: «tiểu đệ với chúng không có thù oán nên chúng không giết, mặc dù BỒCHẤN thuê chúng giết». Chúng bỏ đi một lúc sau BỒCHẤN trở lại với hai tên hộ vệ của hắn là để xem tiểu đệ chết chưa. Nào ngờ hắn gặp huynh...

TrườngSơn lại hỏi:

— Đệ đi ngựa với hai tên hầu cận đến đây. Vậy họ ở đâu, sao không tiếp cứu chủ?

Lúc vào rừng chỗ giây leo chằng chịt, ngựa không tiện đi tới nên đệ phải buộc bên ngoài bìa rừng. Còn hai tên hầu cận của tiểu đệ luôn đi phía sau, có lẽ BỒCHẤN đã thủ tiêu chúng trước rồi. Tiểu đệ vì hồi hải tiến tới săn mồi, mới không lưu ý sự mất tích của hai tên hầu!

TrườngSơn gục gật đầu:

— Thì ra là thế!

Nín lặng một lúc chàng vụt nói băng quơ:

— Hai tên gian tặc dám xúc phạm đến hoàng-tử đương triều, quả thật chúng gan to mặt lớn đó!

CửuVân cười nhẹ:

— Cũng vì tiểu đệ ăn mặc thường dân nên chúng không ngờ là thái tử. Chúng bị BỒCHẤN dối gạt sao đó nên mới dám làm vậy. Khi ấy tiểu đệ có hỏi: «*Chúng bây có biết ta là ai không mà dám xúc phạm đến ta?*» Chúng đáp: «*Chúng tôi không biết gì cả, chỉ làm theo lệnh của quan Đô-tướng BỒ*

Chấn là thủ tiêu người». Tiểu đệ nghe mấy lời đó, uất khí trào lên, ngất đi tức khắc.

— Phải chi nghĩa đệ đi săn có quân gia lính tráng hầu hạ thì BòChấn làm gì hãm hại được?

— Tiểu đệ rất ghét những nghi lễ rườm rà của triều đình, nên đi đâu vẫn hay giả dạng.

TrườngSơn thở dài:

— Khổ là người đời chỉ ngán sợ bề ngoài. Ví như nghĩa đệ ăn mặc sang trọng của một vị hoàng-tử hay con nhà quan thì hai tên cầu tặc chắc không dám đụng tới, dù được BòChấn thuê! Còn tên chủ lò rèn của huynh cũng ba chân bốn cẳng chạy đi mua thuốc.

CửuVân chau mày hỏi:

— Nghĩa huynh nói gì về chủ lò rèn? Y có dính líu gì đến tiểu đệ?

TrườngSơn sực nhớ khi nãy CửuVân còn bất tỉnh, không hay biết việc chủ lò rèn vào xem mặt và chống đối việc cứu giúp mua thuốc, nên tường thuật cho CửuVân nghe, rồi kết luận:

— Anh nghĩ, sau khi đệ bình phục rồi muốn hỏi kinh cũng không có phương tiện.

— Tiểu đệ sẽ bảo quan địa phương đưa thẳng vào hoàng cung.

— Bọn quan vùng này biết mặt đệ chứ?

CửuVân không đáp lời TrườngSơn, lại hỏi:

— Ý huynh muốn nói chúng không biết mặt, tất sẽ từ chối việc đưa đê về kinh?

TrườngSơn gật đầu. CửVân lo lắng châu mày. Trường Sơn cười nhỏ, an ủi:

— Nói vậy chớ nghĩa đê đừng lo! Chúng ta là thân nam tử, dù cho núi cao sông rộng đường dài cũng vượt qua được, sợ gì khoảng đường từ đây về kinh chớ?

— Anh nói phải lắm! Em thiếu gì cách buộc bọn quan mục nát vùng này đưa về ĐồBàn.

Trường Sơn nheo mắt:

— Chính anh cũng nghĩ thế!

Cả hai cười vang sau câu nói của TrườngSơn. Tuy họ không nói với nhau sẽ dùng cách gì để CửVân có phương tiện về kinh, nhưng trên gương mặt người nào cũng lộ vẻ lý thú.

TrườngSơn thấy CửVân nói chuyện khá lâu vẫn còn tỉnh táo thì biết chén thuốc khi nãy có công hiệu, nên mừng rỡ nói:

— Tuy đê bị thương nhiều chỗ, nhưng vết thương không sâu lắm, lại không nhằm chỗ nhược, huynh tin rằng chỉ vài hôm nữa đê sẽ đi đứng được. Giờ huynh ra ngoài để yên cho đê ngủ một thêm một lúc.

Nói xong chàng đi ngay ra ngoài nhà bếp. Bếp của chàng chỉ là khoảng đất trống bên hông nhà. Khi chàng trở vào thấy CửVân ngủ yên, nên ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Đến tối CửVân tỉnh dậy, TrườngSơn súc thêm thuốc lên vết thương của nghĩa đê và cho ăn cháo.

Ít hôm sau Cửu Vân đi đứng được, Trường Sơn và Cửu Vân liền làm lễ bái Thiên bái Địa, chính thức kết nghĩa anh em.

Tối đêm đó hai anh em kết nghĩa ngồi hàn huyên rất là tương đắc vui vẻ. Trường Sơn vì bấy lâu sống cô độc lẻ loi, nay có được một nghĩa đệ chân thật hiền lành, an ủi rất nhiều.

Còn Cửu Vân thì sung sướng hơn bao giờ hết, vì có một nghĩa huynh cung kiếm tuyệt luân, dòng dõi anh hùng đất An Nam.

Trường Sơn nhìn vẻ hớn hỡ của Cửu Vân bỗng nhớ đến Trường Giang, sắc mặt đang vui chợt đổi dầu dàu... Cửu Vân tinh ý hiểu ngay nỗi buồn của người anh kết nghĩa, nhỏ nhẹ khuyên:

— Nghĩa huynh chớ hoài nhớ mãi dĩ vãng. Gắng sống và hãy quên đi!

Trường Sơn giả bộ cười to, dối rằng:

— Nào phải anh nhớ dĩ vãng đâu? Anh đang suy tính ngày mai nói thế nào với tên huyện quan vùng này, để hấn chịu đưa nghĩa đệ về triều.

Cửu Vân cười khì:

— Dễ lắm mà! Em ra lệnh cho hấn trao ngựa xe và quân binh hộ tống. Nếu hấn không vâng lệnh thì em dùng võ lực buộc hấn tuân theo. Nếu cần em sẽ cho hấn về châu Diêm chúa.

Trường Sơn cười, lắc đầu:

— Chắc chắn không bao giờ hấn chịu tuân lệnh của đệ. Hai chúng ta như hai tên ăn mày đến gặp huyện quan, có khi chưa mở miệng nói gì đã bị bọn lính bắt vào tù.

— Cái tài dũng tướng của huynh mấy tên lính quèn ở huyện này đụng tới thì không khác gì tìm đường gặp Diêm vương.

Trường Sơn nghiêm giọng:

— Nhưng anh là dân tị nạn ở xứ này, đâu có nên làm điều thô lỗ với quan quân triều đình ?

— Thôi để em tới nói hết sự thật cho lão huyện nghe. Nếu lão không tin em, em chửi ba đời quan quân vua chúa của lão. Lão tức giận bắt em nhốt vào tù và liệt em vào trọng tội dám xúc phạm đến vua, nên sẽ giải em về kinh. Lúc ấy bọn lính rần rộ đưa đi, không khác gì hộ tống em về triều.

Trường Sơn phì cười:

— Đệ nói chuyện nghe vô tư quá! Bộ đệ không biết tội nhân bị đưa về kinh đô cho vua xét xử đều bị hành hạ trước sao chứ? Làm gì có chuyện cho tù nhân ngồi thoải mái trên xe đưa về kinh với đoàn quân hộ tống?

— Dĩ nhiên là em đâu để bọn hèn hạ đụng đến mình? Chắc là sẽ có một cuộc đụng võ.

Trường Sơn nói:

— Vết thương nghĩa đệ tuy đã bớt, nhưng chưa thể đụng võ được đâu! Dù sao thì huynh sẽ bảo vệ và đưa nghĩa đệ về kinh an toàn. Chỉ cần tìm được hai con tuấn mã. Nhưng anh nghèo quá không có tiền để mua ngựa...

Suy nghĩ một lúc chàng tiếp:

— Cách duy nhất là lên vào huyện đường trộm hai con ngựa tốt. Anh sẽ hộ tống nghĩa đệ về Đồ Bàn.

— Kế ấy hay lắm.

— Nhưng nghĩa đệ phải đi ngựa đoạn đường dài nhiều phong sương gió bụi, nhắm đủ sức chịu đựng không?

CửuVân đáp không dẫn đo:

— Em đã khá nhiều mà nghĩa huynh? Và lại lúc nào mệt ta tìm chỗ nghỉ.

— Phải! Nhưng sức khoẻ của đệ không thể dầm mưa giải nắng, lấy trời làm màn lấy đất làm chiếu được! Cho nên khi nào đệ không còn sức tiến tới, chúng ta phải tìm quán trọ. Ngặt số tiền anh hiện có chỉ đủ mua thức ăn cho hai ta dọc đường thôi!

CửuVân suy nghĩ một khắc rồi cười dòn:

— Nghĩa huynh à, mình trộm ngựa được, sao không trộm ít tiền bạc làm lộ phí?

TrườngSơn ú ớ:

— Chỉ vì... chỉ vì anh cảm thấy nếu trộm tiền thì mình có vẻ đạo chích quá!

CửuVân cười lớn:

— Được rồi! Ngày mai nghĩa huynh tìm cách vào huyện trộm hai con tuần mã. Còn phần đệ... hà hà... đệ sẽ cạy tủ lão huyện hốt một mớ bạc! Ngày nào vua cha biết được chắc chẳng trách phạt em đâu! Thái-tử lấy của công làm chi phí đi đường, thật không có gì trái phép.

TrườngSơn cười trừ:

— Đành phải làm vậy thôi!

Tờ mờ sáng hôm sau trước cửa nhà huyện bọn lính nhao nhao... Chỉ vì đêm đó có đạo chích vào hậu dinh trộm hai con tuần mã, lại còn vợ vét hết số vàng bạc tích trữ tại nha!

Khi TrườngSơn dắt ngựa đến chỗ hẹn đón CửuVân, thấy nghĩa đệ quảy một túi vải nặng chịch đầy vàng bạc, chàng kinh hãi kêu lên:

— Trời ơi, nghĩa đệ lấy nhiều vàng bạc để làm gì? Chúng ta chỉ cần vài nén bạc làm lộ phí đủ rồi.

CửuVân cười hì hì:

— Nghĩa huynh sợ có nhiều vàng bạc à? Từ đây về đến kinh phải năm bảy ngày đường, ta cần phải có bạc tiền dư dã để xài chớ? Hơn nữa nếu gặp kẻ nghèo đói giữa đường, ta phát cho họ. Như vậy cũng là việc đáng làm đó chớ?

— À nếu hoàng-tử có lòng với dân như thế, tốt lắm!

Chàng nói giọng nửa đùa nửa thật. CửuVân vô cùng khoan khoái nói thêm:

— Chẳng biết lão huyện vợ vét ở đâu mà quỹ đầy ắp. Có lẽ vùng này có nhiều dân tị nạn AnNam, lão nhận của hồi lộ chẳng?

TrườngSơn cười khì:

— Chắc lão may mắn không gặp dân tị nạn khổ rách như anh, nên trong quỹ mới chứa đầy ắp. Nhưng bữa nay bị đệ hốt sạch, lão biến thành khổ rách rồi!

Cả hai cười vang. TrườngSơn đỡ CửuVân lên yên. Đôi tuần mã rộn ràng tung vó...

* * *